

מ"ת 61220/06/17 - מדינת ישראל נגד ארגאו אסרס

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מ"ת 61220-06-17 מדינת ישראל נ' אסרס(עציר)
לפני כבוד השופט עמי קובו
המבקשת
מדינת ישראל
נגד
המשיב
ארגאו אסרס (עציר)
07 ינואר 2018

נוכחים:

ב"כ המבקשת - עו"ד ליאת גלבו

ב"כ המשיב - עו"ד רן אלון

המשיב הובא על ידי שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים בעניינו.

בד בבד עם הבקשה הוגש נגד המשיב כתב אישום אשר מייחס לו עבירה של רצח.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום ביום 5.6.17 בעת שהמשיב והמנוח שהו בביתם, דקר המשיב את המנוח בגופו באמצעות מספרים וגרם למותו.

בכל הנוגע לסוגיית הראיות לכאורה, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתיק החקירה סבורני כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה.

אמנם הראיות לכאורה בתיק זה הינן נסיבתיות בלבד ואולם די בהן כדי לעמוד במבחן של סיכוי סביר להרשעה, וזאת אף אם אין המדובר בראיות ברף העליון.

בהקשר זה נתתי דעתי לממצאים הפורנזיים הקושרים לכאורה את המשיב לזירת הרצח. בהקשר זה יצוין כי דם המנוח ודם המשיב נמצאו על כפכפיו של המשיב. ואולם הואיל ומדובר בכפכף ובשים לב לכך שהמשיב והמנוח מתגוררים ביחד

עמוד 1

במקום, הרי שאין המדובר בראיה מכרעת. בכל הנוגע להימצאות דם בכיור המטבח ועל המספרים, הרי שחוות הדעת קובעת כי אין לשלול כי מדובר בדם של המשיב ובנסיבות אלה אין לחלק זה של הראיה משקל משמעותי.

ראיות נוספות לכאורה אשר קושרות את המשיב לביצוע העבירה נוגעות לכך שעל פי העדויות לכאורה המשיב והמנוח נכחו לבדם בדירה במועד הרלוונטי. עוד יש לתת את הדעת להתנהגותו החריגה של המשיב ביום הרצח וכן לאמרו של המשיב לפני החוקר.

הסבריו של המשיב לגבי דם שנמצא על ידיו, אינם מניחים את הדעת.

בסיכומו של דבר סבורני כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה, הגם שאין המדובר בראיות ברף העליון.

בעניינו של המשיב התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית אשר קובעת כי המשיב לא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירה, והצדדים נחלקו ביניהם לגבי משמעותה של עמדה זו בשלב המעצר.

בהתאם לבש"פ 2305/00 פלוני נ' מדינת ישראל (2000) הכלל הינו שבחינת הראיות לכאורה מתייחסת למושג הראיות במובן הרגיל, היינו בנוגע לראיות הקושרות לכאורה את החשוד לעבירה, ואין עניינו בשפיות דעתו של המשיב בעת מעשה העבירה או בשאלת מסוגלתו לעמוד לדין.

בבש"פ 9191/17 עבדאללה נ' מדינת ישראל (14.12.17) קבע בית המשפט העליון (כב' השופט פוגלמן) כי חוות דעת פסיכיאטרית בעניין מצבו הנפשי של נאשם בעת ביצוע העבירה רלוונטית גם להליך המעצר, עת נבחנת התשתית הראייתית הלכאורית הדרושה לצורך החלטה על מעצר עד תום ההליכים.

באותו עניין קבע בית המשפט העליון כי יש לבחון באמצעות תסקיר שירות מבחן חלופה מוסדית ואפשרות לאשפוז פסיכיאטרי "במסלול האזרחי".

בנסיבות המקרה שלפניי, סבורני כי אף אם ניתן לחוות הדעת את מלוא המשקל, ולאור המסוכנות אשר קיימת בעבירת הרצח, איני סבור כי קיימת אפשרות מעשית להסתפק בחלופת מעצר ואף לא בצו לאשפוז פסיכיאטרי אזרחי.

עילת המעצר של מסוכנות בעבירה זו הינה ברף העליון. בנסיבות אלה, סבורני כי אין מנוס אלא להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, כאשר על פי סעיף 16 לחוק טיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, מן הראוי שהמעצר יהיה בבית חולים שיקבע הפסיכיאטר המחוזי או באגף פסיכיאטרי של בית סוהר. כך מתבקש לכאורה אף מחוות הדעת הפסיכיאטרית.

אשר על כן, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, כאשר המשך המעצר יהיה בתנאי אשפוז פסיכיאטרי.

ניתנה והודעה היום כ' טבת תשע"ח, 07/01/2018 במעמד הנוכחים.

עמוד 2

